

v § 3 jaz. zák. vytčené, stížnost vycházejíc z vázanosti vládní moci »duchem jazykového zákona«, obírá se výkladem tohoto omezení a jeho důsledky a staví se zvláště proti zásadě préponderance státního jazyka z ustanovení jaz. zák. abstrakcí odvozené, při čemž dovolává se také usnesení adm. plena z 21. května 1929, podle něhož ustanovení jaz. nařízení, která se dají odůvodniti toliko řečenou zásadou préponderance, nejsou v »duchu jaz. zákona«. Stížnost konečně uvažuje předpis § 1 jaz. zák. o úřadování soudů, úřadů atd. republiky, avšak, ježto úřadováním jest rozuměti jen aktivní úřadování a nikoli také přijímání písemností, nelze prý z pouhé skutečnosti úřadování jen v jazyku státním o sobě ještě dovozovati, že tento úřad nemůže nebo nesmí přijímati také přípis v jiném jazyku než státním. Z toho uzavírá stížnost, že ustanovení čl. 1 odst. 2 lit. a) a čl. 78 jaz. nař. nelze odůvodniti z jaz. zák. a jediné mohlo by se opřít o řečenou zásadu préponderance, která však, jak již uvedeno, sama nestačí.

Všecky tyto v předchozím uvedené námitky byly již opět vyvráceny, zvláště stalo se tak v nář. Boh. A 10.145/32, kde šlo o stížnost o jazyku dopisování obce N. magistrátu hlavního města Prahy ve věci vydávání legitimací obchodním cestujícím podle min. nař. č. 242/1902 ř. z.

Tak jsou zde projednány námitky obhajující primární právo jazykového sebeurčení obcí, uznána platnost čl. 78 odst. 1 věty 2 jaz. nař. opírající se o analogickou aplikaci předpisů jaz. zák. (§§ 1, 2 a 3), odůvodněno stanovisko, že, kde to které ustanovení jaz. nař. jest opřeno jinou zásadou z jaz. zákona odvozenou než řečenou zásadou préponderance, jsou pro spor bez významu vývody založené na výlučném používání téže zásady préponderance a konečně došla zde vyvrácení i námitka založená na uvedeném výkladu pojmu »úřadování«.

Bylo proto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 10.312.

Zdravotnictví. — Zaměstnanci veřejní: * Za účinnosti vl. nař. č. 187/1929 Sb. o některých přesunech působnosti ministerstev na úřady zemské jsou k ustanovování státních obecních a obvodních lékařů příslušny výlučně zemské úřady.

(Nález ze dne 28. ledna 1933 č. 17.287/32.)

V ě c: MUDr. Hynek V. v T. (adv. Dr. Ludvík Souček z Prahy) proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy (za zúč. MUDr. Karla B. v T. adv. Dr. Arnošt Engel z Prahy) o obsazení místa státního obvodního lékaře.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podle výnosu žal. úřadu z 11. listopadu 1929 byl vypsán souběh na místo státního obvodního lékaře pro zdravotní obvod T., jehož se účastnili dva žadatelé: MUDr. Karel B., soukromý lékař

v T., a dále st-l, rovněž soukromý lékař v T. Rozhodnutím žal. úřadu z 20. března 1930 bylo propůjčeno služební místo státního obvodního lékaře v T. MUDru Karlu B. v T., prozatím na dobu tří let.

Proti tomuto rozhodnutí podává st-l stížnost pro nezákonnost. Stížnost uplatňuje jednak, že žal. úřad podle § 37 vl. nař. č. 24/23 Sb. nebyl příslušný k obsazení onoho místa, jednak, že proti ustanovení § 34 cit. vl. nař. nebylo dbáno přednostního nároku st-lova na propůjčení onoho místa, poněvadž za stejných jinak podmínek měl mít st-l přednost před Drem Karlem B.

Maje rozhodovati o stížnosti musel nss nejprve přihlédnouti k návrhu zástupce zúčastněné strany, aby stížnost byla odmítnuta jako nepřijatelná podle § 3 lit. f) zák. o ss. Návrhu tomu nemohl nss přiznati důvodnost, neboť st-l spatřuje v ustanovení zúčastněné strany státním obvodním lékařem v T. porušení svých subj. nároků na místo to. Nejde tedy o případ § 3 lit. f) zák. o ss a slušelo uznati stížnost přípustnou.

Přecházejí na předeslanou námitku stížnosti o nepříslušnosti žal. úřadu, zkoumal nss, bylo-li nař. rozhodnutí vydáno příslušným úřadem. V tom směru uvážil:

Zákon z 15. dubna 1920 č. 332 Sb., jímž převzal stát výkony zdravotně-policejní, slíbil v § 8, že úprava právních poměrů státních lékařů v oboru zdravotní policie provedena bude podle zásad pro úředníky státní s obdobnou kvalifikací, obsažených v zákonu z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. o služebním poměru státních úředníků a státního služebnictva a nařízeních k němu vydaných V § 9 ustanovil způsob, jakým se má provést převzetí obecních a obvodních lékařů do státní služby, při čemž označil min. zdrav. za orgán, u něhož se mají podávati žádosti za ustanovení státním lékařem pro výkon zdravotní policie podle tohoto zákona. Co do otázky, jakou formou jest prováděti ustanovení těchto lékařů ve státní službě zdravotní, neměl zák. č. 332/20 pozitivní normy. Z toho však, že recipoval v principu pro úpravu právních poměrů uvedených lékařů ustanovení služební pragmat. úřednické, lze důvodně míti za to, že státní lékaři pro výkon zdravotní policie podle zák. č. 332/20 měli býti ustanovováni jednostranným aktem úřadu pro správu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy.

Legislativní myšlenka zák. č. 332/20 o základu služebního poměru státních lékařů pro výkon zdravotní policie podle tohoto zák. byla však podstatně změněna zákonem ze 13. července 1922 č. 236 Sb. ve znění zák. č. 405/22 Sb. Tento určil v § 8 odst. 1 a 2, že do té doby, než bude možno provést ustanovení § 8 zák. č. 332/20, stanoví se požitky obecních a obvodních lékařů smlouvou služební, kterou s každým z nich sjedná min. zdrav. nebo úřad tímto min. k tomu určený, jakož i že smlouvou budou se řídit i jiné služební poměry těchto lékařů, pokud nebudou upraveny instrukcí služební. Podle tohoto ustanovení prohlašuje tedy zákon »služební smlouvu« za právní jednání, kterým se zakládá a upravuje veřejnoprávní služební poměr státních obvodních lékařů (srov. nář. Boh. A 6671/27) a je smlouva ta jediným, zákonem známým prostředkem založení služebního a právního poměru toho.

Co do otázky pravomoci k sjednávání uvedených smluv určil § 8 cit. zák. č. 236/22, že je k němu povoláno min. zdrav. nebo úřad tímto

min. k tomu zmocněný. Jak patrně z materiálů k tomuto zákonu (srov. Vlád. návrh zák., Tisk 3676/1922), byla pravomoc uzavírat smlouvy služební vyhražena min. zdrav. pro prvou dobu účinnosti zákona s tím, že »po ustálení praxe může býti k tomu zmocněn úřad jiný.«

Ve shodě s předem určeným ustanovením zákona o příslušnosti k uzavírání služebních smluv určil § 37 odst. 3 vl. nař. z 11. ledna 1923 č. 24 Sb. o úpravě výkonu služby zdravotně-policejní, že smlouvu služební sjedná min. zdrav., pokud nebude k tomu zmocněn úřad II. stolice, čili jinými slovy, že pravomoc min. zanikne, jakmile k uvedenému zmocnění dojde. Správnost tohoto výkladu podporuje znění § 36 cit. nař., které upravujíc blíže způsob provádění soutěže na uprázdněná místa obecních a obvodních lékařů stanoví, že jest min. zdrav. předložiti výsledek soutěže jen, pokud k sjednání smlouvy služební nebude příslušným úřad jmenovaný v § 37, t. j. úřad II. stolice.

Tento právní stav co do příslušnosti k sjednávání služebních smluv nebyl dotčen ani zákonem z 24. června 1926 č. 105 Sb. o platových poměrech státních, obecních a obvodních lékařů, ani vl. nař. ze 17. března 1927 č. 23 Sb. Naopak § 1 posléz cit. vl. nař. výslovně praví, že služební poměr obvodních lékařů jest založen na služební smlouvě, kterou s nimi písemně sjedná min. zdrav. neb úřad jím k tomu zmocněný. Ježto k řečenému zmocnění nedošlo, bylo i po vydání zák. č. 105/26 resp. vl. nař. č. 23/27 příslušným ke sjednání individuálních smluv jako základu služebního poměru státních obecních a obvodních lékařů po provedené soutěži jediné min. zdrav.

Změnu přivodilo teprve vl. nař. z 18. prosince 1929 č. 187 Sb. o některých přesunech působnosti ministerstev na úřady zemské, jež vydáno bylo na základě § 8 odst. 1 č. 3 zák. o organizaci politické správy ze 14. července 1927 č. 125 Sb. Podle přílohy tohoto nař. přeneseno bylo ve věcech zdravotně-policejní služby sjednání služebních smluv se státními obecními (městskými) a obvodními lékaři ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 236/22, § 35 odst. 2 vl. nař. č. 24/23 a § 1 vl. nař. č. 23/27 z působnosti min. zdrav. na zemské úřady. Nařízení to nabylo podle § 3 účinnosti dnem 15. ledna 1930 a staly se tedy tímto dnem zemské úřady výlučně příslušnými k sjednávání služebních smluv se státními obecními (městskými) a obvodními lékaři. Působnost min. zdrav. přestala proto v tom směru uvedeným dnem.

Poněvadž dále ustanovení státního obvodního lékaře lze podle toho, co předem, provést toliko uzavřením služební smlouvy s ním, sjednání smlouvy ode dne 15. ledna 1930 náleží však do výhradní příslušnosti zemských úřadů, nebyl žal. úřad dne 20. března 1930, kdy učinil nař. rozhodnutí, k němu příslušný. Slušelo proto rozhodnutí to zrušiti ve smyslu § 7 zák. o ss., aniž bylo nss-u lze zabývat se meritem věci.

Č. 10.313.

Pozemková reforma. — Řízení správní: Může stpů z moci úřední v neprospěch strany změnit dřívější svoje pravoplatné rozhodnutí o propuštění ze záboru podle § 20 příd. zák. pro omyl, který se při prvním rozhodnutí zběhl?

(Nález ze dne 28. ledna 1933 č. 19.545/32.)